

Arrest

nr. 107 427 van 26 juli 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Iraakse nationaliteit te zijn, op 16 november 2012 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9 ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt van 28 september 2012.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 mei 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 mei 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat Koen BLOMME verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. MORARU, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De thans bestreden beslissing luidt als volgt :

“Mijnheer de burgemeester,

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 17.07.2012 bij onze diensten werd ingediend door :

K.K.H. (R.R.: ...) geboren te Bagdad op 27.04.1965 M.A.A. (R.R.: ...) geboren te Bagdad op 14.07.1975 +kinderen

[...]

nationaliteit: Irak

adres: [...]

In toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden:

Artikel 9ter §3 - 2° van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen; betrokkene toont in de aanvraag zijn identiteit niet aan op de wijze bepaald in § 2, of de aanvraag bevat het bewijs voorzien in § 2, derde lid, niet.

Betrokkene legt bij haar aanvraag dd. 17.07.2012 een attest van nationaliteit voor. Dit bewijselement kan haar identiteit niet aantonen zoals voorzien in art 9ter, §2, 1e lid, gezien betrokkene niet aantoont dat dit document niet werd verkregen op basis van loutere verklaringen. Dit bewijselement voldoet aldus niet aan de voorwaarde voorzien in art. 9ter, §2, 1e lid, 4 en bijgevolg kan dit document niet aanvaard worden als een bewijs van haar identiteit. Betrokkene roept in haar aanvraag evenmin in vrijgesteld te zijn van de verplichting om haar identiteit aan te tonen (art. 9ter, §2, 3e lid). Bovendien dienen alle ontvankelijkheidsvoorwaarden vervuld te zijn op het ogenblik van de indiening van de initiële aanvraag (Arrest 214.351 RvS dd. 30.06.2011). Bijgevolg is de aanvraag onontvankelijk.

Het staat betrokkene vrij eventuele medische elementen te doen gelden in het kader van een vraag tot verlenging van de termijn van zijn bevel om het grondgebied te verlaten. Deze vraag zal moeten gestaafd zijn met een recent medisch getuigschrift betreffende de ingeroepen elementen, getuigschrift dat zich duidelijk uitsprekt omtrent een eventuele onmogelijkheid tot reizen en de geschatte duur van deze onmogelijkheid. Deze vraag, die in se de verblijfssituatie van betrokkene niet wijzigt zal het voorwerp uitmaken van een onderzoek door de Dienst Vreemdelingenzaken (Bureau Clandestienen - fax: 02 274 66 11)."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel wordt de schending aangevoerd van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht van het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel en de beginselen van behoorlijk bestuur. Verzoekers verwijten de verwerende partij ook machtsoverschrijding. Het middel wordt uiteengezet als volgt :

"In de bestreden beslissing wordt ten onrechte beweerd dat de aanvraag onontvankelijk zou zijn omdat het voorgelegde attest van nationaliteit niet volstaat als bewijs van identiteit.

Deze argumentatie wordt betwist en dit om volgende redenen:

Ook andere bewijzen moet mogelijk zijn aldus het Grondwettelijk Hof. De regelgeving van de identiteitsbewijzen werd aangepast door de Wet Diverse Bepalingen van 29 december 2010.

Het Grondwettelijk Hof oordeelde dat deze huidige identiteits- en nationaliteitsvereiste te streng geformuleerd is. De wet mag wel eisen dat 9 ter aanvragers hun identiteit en nationaliteit aantonen maar dat moet ook nog op een andere manier mogelijk zijn dan via het voorleggen van een identiteitsdocument of via een bewijs dat het onmogelijk is om in België een identiteitsdocument te bekomen. Hierbij stelt het Grondwettelijk Hof dat het verschil in behandeling tussen 9 Ter en subsidiaire bescherming niet redelijk verantwoord is.

Zie GWH, arrest nr. 193/2009, 26 november 2009, noot.

De stellingname van verwerende partij in de hier bestreden beslissing druist integraal in tegen deze rechtspraak van het Grondwettelijk Hof.

De beslissing strijdt met het art. 9 TER VW.

Het redelijks- en zorgvuldigheidsbeginsel evenals de beginselen van behoorlijk bestuur vereisen dat er niet tot in het oneindige formaliteitseisen worden gesteld, en dat toch minstens het verzoekschrift en/of het standaard medisch getuigschrift verwezen volledig op hun inhoud worden gecontroleerd.

Door voorlegging van een officieel attest van nationaliteit met daarop de vermelding van de identiteit van verzoekster, bewijzen verzoekende partijen wel degelijk de identiteit van verzoekster, waarbij het belangrijk is op te merken dat deze identiteit nooit ter discussie heeft gestaan in het kader van de procedure asiel en subsidiaire bescherming die verzoekers indienden destijds.

Verzoekende partijen leggen in bijlage drie recente arresten van uw zetel voor waarbij werd geoordeeld dat bv. een paspoort dat niet meer geldig is wel kan volstaan ten bewijze van identiteit.

Zie bv: arrest RW 72.478 dd. 22.12.2011

"Sinds het arrest 2009/193 van het Grondwettelijk Hof van 26 november 2009 geldt in het kader van de aanvragen op grond van artikel 9ter een ruimere interpretatie op het vlak van de identificatieplicht.

En verder: "Kernpunt van de betwisting vormt de vraag of verzoekster met een vervallen identiteitskaart haar identiteit kan aantonen in de zin van artikel 9ter§ 2 van de Vreemdelingenwet.

En uiteindelijk:

" Door de aanvraag van om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk te verklaren louter omdat een identiteitskaart met een verstreken geldigheidsduur werd voorgelegd, zonder de nationaliteit van verzoekster op zich op niet kennelijk onredelijke gronden in twijfel te trekken is de materiële motiveringsplicht in het licht van de onontvankelijkheidsvoorwaarden zoals voorzien in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet geschonden.

Zie in dezelfde lijn Arrest RW 72.358 dd. 21.12.2011

Arrest RW 72.479 dd. 22.12.2011

Verwerende partij kon er zich niet zomaar mee vergenoegen zonder dat de identiteit en/of nationaliteit van verzoekers ter discussie stond ,te stellen dat er niet voldaan is aan de ontvankelijkheidsvoorwaarden door de voorlegging door verzoekers van een attest van nationaliteit met vermelding van de identiteit van verzoekster.

Het door verzoekster voorgelegde attest is afkomstig van de bevoegde overheid en vermeldt integraal dat na onderzoek gebleken is dat verzoekster de Iraakse nationaliteit heeft.

Er is geen sprake van loutere verklaringen van verzoekster, doch van een onderzoek hetgeen normaal is gezien er niet zomaar op verklaring een attest van nationaliteit wordt afgeleverd door welke overheid dan ook."

2.2. Een tweede middel is afgeleid uit de schending van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht. Het luidt als volgt :

"Artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

" De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed

Aan artikel 62 Vreemdelingenwet is slechts voldaan wanneer de motivering van de administratieve beslissing afdoende en toereikend is (R.v.St., nr. 43.522, 29 juni 1993, R.A.C.E., 1993), en meer bepaald passend, nauwkeurig en relevant (R.v.St., nr. 53.583, 7 juni 1995, Rev.dr.étr. 1995, 326) of nog duidelijk, nauwkeurig en ter zake dienend (R.v.St. nr. 42.199, 8 maart 1993, R.A.C.E., 1993).

Artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepalen het volgende:

"Artikel 2: De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.

Artikel 3: De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermeldende die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn. "

De motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur vereist dat de motivering van een bestuurshandeling die een aanvraag verwerpt volledig, precies en relevant is (R.v.St. nr. 55.056, 7 september 1995, Rev.dr.étr. 1996, 249).

Verzoekers menen dat bovenvermelde rechtsregels door de Dienst Vreemdelingenzaken in casu werden geschonden en dat alleszins de materiële motiveringsplicht werd geschonden.

Verzoekers vorderen dan ook op grond van een schending van materiële maar ook de formele motiveringsplicht de vernietiging van de bovengenoemde beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken.

De motivering van de dienst Vreemdelingenzaken is op geen enkele wijze afdoende, nauwkeurig en volledig.

Verwerende partij beperkt zich ertoe in haar beslissing uiteen te zetten dat in casu er geen geldig identiteitsdocument voorligt.

Anderzijds is nooit of te nimmer ooit de nationaliteit of identiteit van verzoekster in twijfel getrokken, wel integendeel, werd was hieromtrent geen enkele discussie en verwerende partij kan thans in strijd met deze houding nu niet zomaar gaan afwijzen op grond van een beweerd onontvankelijkheid omdat deze identiteit en/of nationaliteit niet zou vaststaan.

Verzoekers kunnen niet akkoord gaan met een dergelijke stereotype afwijzing van haar verzoek tot regularisatie, terwijl verwerende partij maar al te goed op de hoogte is van de identiteit en nationaliteit van verzoekers.

Het is het duidelijk dat verzoekers er mochten op vertrouwen dat hun aanvraag ten gronde zou beoordeeld worden en niet zomaar afgewezen op basis van afwezigheid van enig element (quod non).

Verwerende partij kan zich niet op een gebrek aan informatie beroepen, wanneer zij nooit de identiteit en nationaliteit heeft betwist.

Het is dan ook volkomen ten onrechte dat verwerende partij nooit overgegaan is tot een onderzoek ten gronde van de aangehaalde medische problemen en de aanvraag van verzoekster tot toekenning van medische regularisatie.

Er is dan ook geen enkele afdoende motivering waarom verwerende partij de aanvraag van verzoeker niet ten gronde zou moeten beoordelen, dan wel zelf enig onderzoek zou uitvoeren.”

2.3. De verwerende partij heeft geen nota ingediend.

2.4. Gelet op hun onderlinge verwevenheid worden de beide middelen samen onderzocht.

2.5. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. De thans bestreden beslissing is genomen op grond van artikel 9ter, §3, 2° van de Vreemdelingenwet zodat de voormelde schending in het licht van deze bepaling wordt onderzocht.

2.6. Artikel 9ter, §§ 1, 2 en 3, 2° van de Vreemdelingenwet, zoals van toepassing op de thans bestreden beslissing, luiden als volgt:

“§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde. (...)

§ 2. Bij zijn aanvraag toont de vreemdeling zijn identiteit voorzien in § 1, eerste lid, aan door middel van een identiteitsdocument of een bewijselement dat voldoet aan volgende voorwaarden:

1° het bevat de volledige naam, de geboorteplaats en -datum en de nationaliteit van betrokkene;

2° het is uitgereikt door de bevoegde overheid overeenkomstig de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie;

3° het laat toe een fysieke band vast te stellen tussen de titularis en de betrokkene;

4° het is niet opgesteld op basis van loutere verklaringen van de betrokkene.

De vreemdeling kan eveneens zijn identiteit aantonen door verschillende bewijselementen die, samen genomen, de constitutieve elementen van de identiteit bepaald in het eerste lid, 1°, bevatten op voorwaarde dat elk bewijselement minstens voldoet aan de voorwaarden voorzien in het eerste lid, 2° en 4°, en minstens één van de elementen voldoet aan de voorwaarde voorzien in het eerste lid, 3°.

De verplichting om zijn identiteit aan te tonen is niet van toepassing op de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken. De vreemdeling die van deze vrijstelling geniet, toont dit uitdrukkelijk aan in de aanvraag.

§ 3. De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk :

(...)

2° indien, in de aanvraag, de vreemdeling zijn identiteit niet aantoont op de wijze bepaald in § 2 of wanneer de aanvraag het bewijs voorzien in § 2, derde lid, niet bevat;(...)”

2.7. Uit voormelde bepaling blijkt dat een vreemdeling die op medische gronden tot een verblijf gemachtigd wil worden zijn identiteit moet aantonen. Enkel vreemdelingen wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die een toelaatbaar cassatieberoep hebben ingesteld tegen een arrest waarbij hun asielaanvraag werd afgewezen zijn overeenkomstig artikel 9ter, § 2, derde lid van de Vreemdelingenwet, vrijgesteld van deze verplichting. Het staat niet ter discussie dat verzoekers zich niet konden beroepen op deze vrijstelling.

2.8. Artikel 9ter, § 3, 2° van de Vreemdelingenwet stelt daarnaast dat de aanvraag onontvankelijk zal worden verklaard indien de vreemdeling in de aanvraag zijn identiteit niet aantoont op de wijze bepaald in § 2 van voornoemd artikel of wanneer de aanvraag het bewijs voorzien in § 2, derde lid niet bevat.

In de memorie van toelichting bij voormelde wetsbepaling kan onder het kopje “Identificatie-Arrest van het Grondwettelijk Hof” het volgende gelezen worden:

“Sinds het arrest 2009/193 van het Grondwettelijk Hof van 26 november 2009 geldt in het kader van de aanvragen op grond van artikel 9ter een ruimere interpretatie op het vlak van de identificatieplicht. Het arrest bood een antwoord op een prejudiciële vraag en heeft derhalve het huidige artikel 9ter niet vernietigd. Wel werd de uitvoerbaarheid op het punt van de identificatieverplichtingen in hoge mate ingeperkt. Voortaan zal niet enkel rekening worden gehouden met een “identiteitsdocument”, namelijk een nationaal paspoort of een identiteitskaart, maar ook met andere documenten waaruit de identiteit afdoende blijkt. Artikel 9ter dient terug volledig toegepast te kunnen worden en dit wetsontwerp komt deze rechtspraak dan ook tegemoet. Dit ontwerp beoogt in dit kader de procedure te verduidelijken volgens dewelke de vreemdeling op geldige wijze zijn identiteit kan aantonen. Het nieuwe artikel 9ter, § 2, eerste lid, vermeldt de vier cumulatieve voorwaarden waaraan de documenten die de verzoeker neerlegt, moeten voldoen. Het kan bijvoorbeeld gaan over een getuigschrift van identiteit of een consulaire kaart of een militair zakboekje of een huwelijksboekje of een oud nationaal paspoort of een rijbewijs of een getuigschrift van nationaliteit of een vonnis van een Belgische rechtbank met betrekking tot de toekenning van de status van staatloze of een getuigschrift van staatloosheid afgeleverd door het CGVS of een getuigschrift afgeleverd door het HCR met betrekking tot de status van vluchteling bekomen door de betrokkene in een derde land of een kieskaart. Het nieuwe artikel 9ter, § 2, tweede lid, vermeldt de voorwaarden waaraan de documenten moeten voldoen die, samen genomen, de constitutieve elementen van de identiteit aantonen. Deze bewijselementen kunnen bijvoorbeeld zijn een geboorteakte of een huwelijksakte of een akte van bekendheid of een getuigschrift van verlies van identiteitsdocumenten, afgeleverd door de autoriteiten van het land van herkomst of een attest van immatriculatie of een Bivr. De weerhouden criteria laten toe, om op een efficiënte wijze en conform het arrest van het Grondwettelijk Hof, vast te stellen “of de waarachtigheid van één of meerdere bewijselementen voorgelegd door de betrokkene niet ter discussie kan worden gesteld”. Uit de rechtspraak van de Raad voor vreemdelingenbetwistingen blijkt immers dat een bewijskrachtig document dient te zijn uitgegeven door een overheid, voorzien te zijn van de nodige gegevens ter verificatie en niet louter te zijn opgesteld op basis van verklaringen van de titularis.” (Parl.St. Kamer 2010-2011, nr. 0771/001, p. 145-146).

2.9.1. Bij de aanvraag werd een attest van nationaliteit voorgelegd. De verwerende partij is van oordeel dat dit stuk niet voldoet als een bewijskrachtig element van identiteit, omdat het niet voldoet aan de voorwaarde van artikel 9ter, § 2, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet, met name omdat de betrokkene niet aantoonde dat het stuk niet werd verkregen op basis van loutere verklaringen. De verzoekende partijen daarentegen in essentie doen gelden dat het kwestieuze attest afkomstig is van de bevoegde overheid en integraal vermeldt dat na onderzoek gebleken is dat verzoekster de Iraakse nationaliteit heeft, zodat het niet louter op basis van haar verklaringen werd opgesteld, doch na onderzoek, en dat nooit eerder werd getwijfeld aan haar identiteit en nationaliteit.

2.9.2. Uit de eensluidende vertaling van het attest waarvan sprake, zoals die ook reeds was gevoegd bij de aanvraag blijkt dat erin het volgende wordt gesteld:

“Attest van Iraakse nationaliteit

Na onderzoek is gebleken dat A.A.M., van wie de pasfoto hierboven is bevestigd, de Iraakse nationaliteit heeft volgens artikel 1/4 van de wet inzake Iraakse nationaliteit. [...]”

2.9.3. De Raad kan alleen maar vaststellen dat uit de vertaling van dit stuk geenszins kan worden afgeleid dat het is verkregen louter op basis van de verklaringen van verzoekster. Integendeel: er wordt verwezen naar een onderzoek. Gelet op deze vaststelling en mede gelet op het feit dat uit het administratief dossier niet blijkt dat de identiteit van verzoekster ooit eerder in vraag werd gesteld of dat stukken zoals de door verzoekster voorgelegde, ondanks hun verwijzing naar een onderzoek, wel degelijk worden opgesteld louter op grond van de verklaringen van de betrokkene, kon de verwerende partij niet enkel en alleen oordelen dat de betrokkene niet aantoonde dat het stuk niet werd verkregen op basis van loutere verklaringen zonder de inhoud van het voorgelegde stuk te miskennen. Een schending van de materiële motiveringsplicht in het licht van artikel 9ter, § 2, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet is aannemelijk gemaakt.

3. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van 28 september 2012 van de gemachtigde van de staatssecretaris waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt, wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig juli tweeduizend dertien door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

mevr. A. DENYS,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. DENYS

A. WIJNANTS